

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Vita Et Epistolae Callisti Papae II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

CONCILIVM FRIDESLARIENSE,

ANNO
CHRISTI
1118.

CONTRA IMPERATOREM HENRICVM,
anno MCXVIII. sub Gelasio II.

NOTA.

Apud Su-
riam die
26. Iunii
tom. 3.

Concilium.] De hac Synodo Vrspergensis ista scribit : *Alteram quoque Synodum in Frideslar idem Cono Pranesinus eadem pro causa indixit, qua & habita, eandem quam prius excommunicationem confirmavit, aduersus imperatorem scilicet. Imperator his auditis, insuper etiam, quod principum consensus generale vel curiale colloquium non multo post apud Virceburgum instituere proposuisset, ubi ipse aut praesens ad audientiam exhiberi, aut absens regno deponi deberit, efferatus animo, Italia suis copiis cum regina relictis, Germanicis se regionibus nimis insperatus exhibuit.*

CONCILIVM VIENNENSE,

ANNO
CHRISTI
1119.

A GELASIO SECVNDO CELEBRATVM
anno Domini MCXIX.

NOTA.

Concilii
causa quae?

Concilium.] Cum Gelasius papa apud Capuam Henricum imperatorem & Burdinum schismaticum antipapam excommunicasset, atque inde per Campaniam cum suis ad Burgundiam transmigrasset, anno dominica incarnationis 1119. inquit Vrspergensis in chronico, *apud Viennam Synodum congregauit, eaque transacta, post paucos dies in monasterio Cluniacensi vitam presentem in Domino finiuit. Quid vero in ea gestum vel constitutum fuerit, silent omnes.*

VITA ET EPISTOLÆ

CALLISTI PAPÆ II.

Callistus
pontifex
quando.

CALLISTVS huius nominis secundus, Gulielmi Burgundiae comitis filius, Henrici imperatoris consanguineus, adeoque, quod ait chronicon Cassinense, regia stirpe progenitus, in rebus saeculi strenuus, & in ecclesiasticis apprime eruditus, tertio die post obitum Gelasii vnanimi consensu totius cleri ac populi Romani Cluniaci in Galliis ex Guidone Viennensi archiepiscopo inuitus (vt testatur ipse

ipse apud Vrspergensem in epistola ad Adalbertum Moguntinum archiepiscopum) electus est pontifex optimus, anno Domini 1119. ipsis Kalendis Februarii, tempore Henrici V. regis Germaniæ & imperatoris eiusdem nominis quarti. De cuius electione ista apud Baronium Pandulphus. Hic a cardinalibus, qui cum Gelasio, iam in Cluniaco sepulto, ab Vrbe in Franciam venerant, dum esset ante archiepiscopus Viennensis, in papam Callistum electus est. Qui se indignum iterato reclamans, idcirco modis omnibus resistebat, quia & incertum habebatur a multis, vtrum Romæ ratum factum huiusmodi teneretur. Propter quod vix cappa rubea amiciri sustinuit, donec nuntii redeuntes Roma, per dominum Petrum tunc vicarium episcopum Portuensem, per cardinales omnes, per dominum Petrum Leonis, (nam iste nimium laborauit in verbo propter diaconum filium suum Petrum Leonis, qui potissimum in Francia id peregerat) per præfectum & consules, per clerum & populum, viua voce ac literis electionem ipsam canonicè iureque firmarent.

Sed quid de sua electione ei fuerit per visum diuinitus præmonstratum, sic narrat Sugerius in Ludouico: Cum in somnis proxima nocte, apto satis licet ignoto præfatio, vidisset sibi a persona præpotente Lunam sub chlamyde repositam committi, ne causâ ecclesiæ transitu apostolici periclitaret, ab ea quæ aderat Romana ecclesia in summum pontificem electus, visionis veritatem enucleatius animaduertit, quod magis magisque perspicuum reddiderunt euenta; siquidem diuturnum bellum ob inuestituras conflatum, diu multumque ecclesiam fatigans & lacerans, cedente tandem imperatore, ab eodem Callisto papa felicissime compressum est. Dum factam electionem absentes cardinales per literas approbassent, atque ecclesiam sancti Mauri confessoris translatis isthuc e cœnobio Callinensi corporibus sanctorum Antonii & Constantiniani solenni ritu dedicasset, Cluniaco Romam reuersus, a clero, senatu, populoque Romano honorifice acceptus fuit.

Hic postmodum, inquit Tyrius, diui imperatoris Henrici, cuius consanguineus erat, gratiam consecutus, & eius fretus auxilio, in Italiam cum cardinalibus & vniuersâ curia discedens, apud Sutriam urbem Romæ contermi-

Concil. Tom. 27.

C

Lib. 12. c. 8.
Antipapa
Burdinus
capitur.

nam, æmulum & hæresiarcham Burdinum, antipapam schismaticum, violenter cepit: insuper & camelo impositum, pelle indutum vsina ad * Cassinense cœnobium, ^{* Canen-} quod iuxta Salernum esse dignoscitur, cum multa misit ^{se} ignominia; vbi vsque ad supremum senium vitam compulsus est lege loci ducere cœnobiticam. Auctor chronici Cassinensis 70. & sequentibus quibusdam capitibus libri quarti recensens omnia ea beneficia ac priuilegia quæ Cassinensi monasterio contulisset vel adiudicasset, inter cetera ait eum exercitum ex Northmannis congregasse, & antipapam schismaticum, quem Mauritium hæresiarcham nominat, in ciuitate Sutrina, ad quam pseudopontifex confugerat, obsedisse, cepisse, & in arce Cassinensis monasterii, quam abbas eiusdem cœnobii construxerat, exilio relegasse. Vrspergensis addit eundem antipapam a Romano exercitu interceptum, pluribus a vulgo contumeliis & irrisionibus affectum, auctoritate Callisti papæ ab iniuriis vindicatum, ad agendam pœnitentiam in exilio relegatum esse.

Pandulphus autem, qui erat hæc spectans, sic paulo fustus habet: Interea Burdinus in Sutrio prope Romam ecclesiam persequi, peregrinos prædari, in papam & alios maledicta congerere, quæque alia huiusmodi poterat, tam per se quam per alios facere non cessabat. Tunc papa, factus abunde iam ab omni parte securus, parauit magnum exercitum, & cum eo Ioannem Cremensem cardinalem sancti Chryfogni Sutrium contra Burdinum præmisit: ipse eum euestigio sequitur. Demum Sutrii conueniunt. Pugnatur attentius, vincitur capiturque Burdinus, abducitur, sed tamen camelo subuectus.

In scripto codice Vaticano asseritur, a Sutrinis, cum eorum quaterentur mœnia, Burdinum militibus deditum, qui eiusmodi eum exposuerunt ludibrio. Primum omnium eum incessere blasphemis, altis vocibus conclamantes: Maledicte, maledicte, per te tam graue scandalum venit. Addebant alii: Tu es qui Christi tunicam attentasti diuidere, & dilacerare catholicam vnitatem præsumpsisti. Tunc præparato camelo pro alto caballo, & indutus pilosa pelle veruecis pro chlamyde rubea, positus est ex aduerso super camelum, dataque est ei in manibus pro freno cauda

cameli. Ita in Urbem introductus est in exemplum aliorum, ne similia quis ultra auderet tentare. Inde in arcem Fummonis primum, inde vero est in monasterium Cauense translatus ad pœnitentiam; sed in sua rebellionē perseverauit * incautus.

* in cunctis.

Quod etiam Sugerius abbas, & ipse huius temporis auctor affirmat, simulque eiusdem antipapæ tyrannidem, Sutrii dum permaneret, pariter narrat, atque alia ab aliis prætermissa, ne quid desit ad triumphum bestię per imperatorem exaltatę, sic tradit: Romani Callisti papę tam nobilitati quam liberalitati fauentes, intrusum ab imperatore schismaticum Burdinum, apud Sutrium sedentem, & ad limina apostolorum transeuntes genu flectere compellentem, expugnatum tenuerunt, tortuoso animali camelo tortuosum antipapam, imo antichristum, crudis, imo sanguinolentis pellibus caprinis amictum, transuersum superposuerunt, & ignominiam ecclesię Dei vlciscentes, per medium ciuitatis via regia, vt magis publicaretur, deducentes, impetrante domino papa Callisto, perpetuo carcere in montanis Campanię prope sanctum Benedictum captiuatum damnauerunt: & ad tantę vltionis memorię conseruationem in camera palatii sub pedibus domini papę conculcatum depinxerunt. *Hęc Sugerius in Ludonico.*

Idem Callistus papa excommunicationis fulmine in Rhemenſi, Lateranenſi, aliisque Conciliis, sua & prædecessoris sui auctoritate congregatis, Henricum quintum coegit, vt omne ius inuestiendi episcopos ecclesię restitueret, atque ita hoc pontifice auctore tandem pax optatissima inter ecclesiam & imperium composita fuit anno plus minus quinquagesimo, ex quo inter Gregorium VII. & Henricum IV. ingens discordia ob beneficiorum collationem emerferat. Episcoporum & abbatum electiones, quas imperatores & reges vsurpauerant, clero & monachis restitutę fuerunt, ideoque imaginem pacis in manu tenens depingitur. *Possennus.* His rebus præclare gestis pontifex de ecclesia optime meritis, multis præclaris constitutionibus, quę in decreto Gratiani recitantur, & quodam opusculo de sancto Iacobo apostolo in lucem edito, clarissimus migrauit ad Dominum Idibus Decembris,

Henricus V. inuesturas ecclesię restituit.

Pax inter ecclesiam & imperium inita.

Concil. Tom. 27.

C ij

anno Domini 1124. cum munus pontificium administrasset annis quinque, mensibus decem, & diebus tredecim. Post obitum, teste Ottone Frisingensi, hoc elogio decoratus fuit:

*Ecce Calixtus honor patriæ, decus imperiale,
Nequam Burdinum damnat, pacemque reformat.*

Ex Pandulpho plura Baronius.

EPISTOLA I.

CALLISTI PAPÆ II.

AD ADALBERTVM MOGVNTINVM

ARCHIEPISCOPVM.

De sui creatione.

DOMINVS noster felicitis memoriæ Gelasius a Vienna discedens, iniunxit mihi vt ad eius præsentiam festinarem, postquam ipse Cluniacum peruenisset. Quod cum post dies aliquot implere satagerem, in itinere de eius obitu mihi nuntiatum est. Ego, vt fratribus, qui cum domino eodem venerant, prout ratio exigebat, solatium exhiberem, Cluniacum cum graui dolore perrexi. Dum autem super eorum consolatione attentius cogitarem, ipsi grauissimum mihi onus, & vires meas omnino transcendens, imposuerunt. Congregati namque in vnum die altero post aduentum meum episcopi, cardinales, & centum clerici & laici Romanorum, inuitum me penitusque renitentem in Romanæ ecclesiæ pontificem Callistum vnanimiter assumpserunt.

EPISTOLA II.

CALLISTI PAPÆ II.

AD STEPHANVM ABBATEM CISTERCIENSEM.

Cisterciensis monasterii capitula confirmat.

*Callistus episcopus seruus seruorum Dei carissimis in Christo filiis
Stephano venerabili Cisterciensis monasterii abbati, & eius
fratribus salutem & apostolicam benedictionem.*

AD hoc in apostolicæ sedis regimen, Domino disponente, promoti conspiciamur, vt ipso præstante reli-

gionem augere, & quæ recta atque ad salutem animarum statuta sunt nostri debeamus auctoritate officii stabilire. Idcirco, filii in Christo carissimi, petitioni vestræ caritate debita impertimur assensum, & religioni vestræ paterno congratulantes affectu, Dei operi quod cœpistis manum nostræ confirmationis apponimus. Siquidem consensu & deliberatione communi abbatum & fratrum monasteriorum vestrorum, & episcoporum, in quorum parochiis eadem monasteria continentur, quædam de observatione regulæ beati Benedicti, & de aliis nonnullis quæ ordini vestro & loco necessaria videbantur, capitula statuistis: quæ nimirum ad maiorem monasterii quietem, & religionis obseruantiam, auctoritate sedis apostolicæ petitis confirmari. Nos ergo vestro in Domino profectui congaudentes, capitula illa & constitutiones auctoritate apostolica confirmamus, & omnia in perpetuum rata permanere decernimus. Illud nominatim omnimodo prohibentes, ne abbatum aliquis monachos vestros sine regulari commendatione suscipiat. Si quæ igitur ecclesiastica sæcularisve persona nostræ confirmationi & constitutioni vestræ temeritate aliqua obuiare præsumpserit, tamquam religionis & quietis monasticæ perturbatrix, auctoritate beatorum Petri & Pauli & nostra, donec satisfaciat, excommunicationis gladio feriat. Qui vero conseruator extiterit, omnipotentis Dei & apostolorum eius benedictionem & gratiam consequatur. Interdicimus autem, ne quis conuersos laicos professos vestros ad habitandum suscipiat.

Ego Callistus catholicæ ecclesiæ episcopus confirmaui & subscripsi.

Datum * Sodoloci per manum Chryfogoni sacre Romanæ ecclesiæ diaconi cardinalis ac bibliothecarii, decimo Kalendas Ianuarii, indictione XII. incarnationis dominicæ millesimo centesimo decimonono, pontificatus autem domini Callisti secundi papæ anno primo.

Antiqua Viennensis ecclesiæ priuilegia confirmat.

Callistus episcopus seruus seruorum Dei dilectis filiis Petro decano, & canonicis siue clericis Viennensis ecclesiæ, tam præsentibus quam futuris, in perpetuum.

ETSI ecclesiarum omnium cura nobis ex apostolicæ sedis administratione immineat, Viennensi tamen specialius conuenit caritatis studio prouidere. Ipsa enim primum, disponente Deo, sollicitudini nostræ commissa est, & ad eius regimen nos episcopalis gratiam consecrationis accepimus. Ex communis igitur & singularis dilectionis debito incitati, matrem uestram, filii in Christo carissimi, sanctam Viennensem ecclesiam diligere, honorare, & beati Petri patrocinio decreuimus confouere. Omnem itaque dignitatem, & munitionem, ac liberalitatem, quam vel per authentica prædecessorum nostrorum Siluestri, Nicolai, Leonis, Gregorii & ceterorum Romanorum pontificum priuilegia, vel per imperatorum, regum, principum & ceterorum fidelium largitionem concessam obtinet, nos quoque, auctore Deo, concedimus & præsentis priuilegii pagina confirmamus: Vt uidelicet super septem prouincias primatum obtineat: super ipsam Viennensem, super Bituricam, Burdigalam, Auxitanam, quæ Nouempopulitana dicitur, super Narbonam, Aquensem, & Ebredunensem: & in eis Viennensis archiepiscopus Romani pontificis uices agat, synodales conuentus indicat, & negotia ecclesiastica iuste canonicè definiat. Porro illa sex opida vel ciuitates, Gratianopolis uidelicet, Valentia, Dia, Alba, Viuarium, Geneua, Maurienna, in eius tamquam in proprii metropolitani obedientia & subiectione permaneant. Tarantasiensis autem archiepiscopus, licet aliquibus habeatur ex apostolicæ sedis liberalitate prælatus, Viennensi archiepiscopo tamquam primati suo subiectus obediat. Sane in Salmoracensi archidiaconia consecrationes, vel ordina-

nes, & quidquid ad pontificale officium pertinet, Viennensis ecclesia præter alicuius inquietationem seu diminutionem habeat. Abbatia quoque sancti Petri foris portam Viennæ sita, & intra eamdem urbem abbatia sancti Andreae, vna monachorum, altera sanctimonialium, abbatia sancti Theuderii, & abbatia sanctæ Mariæ de Bonaualle, quæ, præstante Deo, nostris sumptibus & nostris est fundata laboribus, in iam sæpeditæ Viennensis ecclesiæ iure ac subiectione persistant. In ipsa etiam Romanensi ecclesia, quamuis Romanæ se faciat libertatis, visis tamen prædecessorum nostrorum priuilegiis, & imperatorum præceptis, tam in sæcularibus, quam in regularibus clericis & canonicis inibi ordinatis vel ordinandis, pontifices Viennenses omnem habere decernimus potestatem. Similiter in ecclesia beati Donati, & beati Valerii, & in ecclesia beati Petri de Campania, & beatæ Mariæ de Anno-niaco. Castra præterea quæ per nos recuperata sunt vel acquisita, scilicet Pompeiacum, Sasserlum, & castrum de Malaualle, Viennensi ecclesiæ in perpetuum confirmamus. Cœmeterium vero quod dominus prædecessor noster sanctæ memoriæ Paschalis papa circa beati Mauriti ecclesiam consecrauit, liberum esse sancimus, vt eorum qui illic sepeliri deliberauerint & deuotioni & extremæ voluntati, nisi forte excommunicati sunt, nullus obsistat; saluo nimirum propriæ iure parochiæ. Ad hæc, pro ampliori Viennensis ecclesiæ dilectione, ante Viennensem archiepiscopum per prouinciam suam Crucem deferri concedimus; & Viennensem ecclesiam alicui subiacere legato, nisi cardinali, vel alii de Romana prouincia, qui a Romani pontificis latere dirigitur, prohibemus. Porro in ecclesiis quas in Viennensi episcopatu post assumptum apostolicæ sedis ministerium consecrauimus, Viennensis archiepiscopus eamdem quam habuerat ante interdicens ac ordinandi habeat potestatem. Sane intra claustrum ambitum, vbi clericorum mansiones continentur, nullus omnino laicorum deinceps habeat mansionem, aut assultum, vel rapinam facere, seu corporalem cuiuslibet audeat iniuriam irrogare. Si qua igitur in futurum ecclesiastica sæcularisve persona, hanc nostræ confirmationis vel concessionis paginam sciens, contra eam

temere venire tentauerit, secundo, tertiove communita, si non satisfactione congrua emendauerit, potestatis honorisque dignitate careat, reamque se diuino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, & a sacratissimo corpore ac sanguine Dei & Domini nostri Redemptoris Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subiaceat. Cunctis autem eidem ecclesiæ iusta seruantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi; quatenus & hic fructum bonæ actionis sentiant, & apud districtum iudicem præmia aternæ pacis inueniant. Amen, Amen. Ego Callistus catholicæ ecclesiæ episcopus. Datum Valentia v. Kalendas Martii, indictione decimatertia, incarnationis dominicæ anno MCXX. pontificatus autem domini Callisti II. papæ anno secundo.

EPISTOLA IV.

CALLISTI PAPÆ II.

AD EPISCOPOS ET CLERVM GALLIÆ.

De Burdino antipapa capto, &c.

QVIA dereliquit, &c. *Extat deinceps inter præambulares Concilii Lateranensis I.*

EPISTOLA V.

CALLISTI PAPÆ II.

AD HENRICVM IMPERATOREM.

Illum ob factam inuestituræ ecclesiasticæ restitutionem, & pacem cum ecclesia initam, laudat.

OMNIPOTENTI Deo, &c. *Extat deinceps inter præambulares Concilii Lateranensis I.*

EPISTOLA VI.

CALLISTI PAPÆ II.

AD PELAGIVM BRACARENSEM EPISCOPVM.

De priuilegiis eiusdem ecclesiæ.

BRACARENSEM metropolim insignem quondam fuisse, atque inter Hispaniarum regna multis & dignitatis & glo-

tis & gloriæ titulis claruisse, tam antiquæ nobilitatis indicia, quam & veterum scripturarum testimonia manifestant. Verum quia consistentis in ea populi peccata corrigere diuinæ dispositioni complacuit, irruentibus Mauris seu Moabitis, & metropolis dignitas imminuta, & parochiarum termini sunt confusi. Sane post longa temporum interstitia diuina rursus miseratio metropolim restituere, atque parochias ex parte maxima dignata est ab infidelium tyrannide liberare. Vnde dominus prædecessor noster sanctæ memoriæ Paschalis papa pristinam ei dignitatem redintegrans, sua quæque membra ei per apostolicæ sedis priuilegium cōiunxit. Eius itaque nos vestigia subsequentes, carissime frater & coepiscopo Pelagi, Bracarensi ecclesiæ, cui Deo auctore præfides, integram ipsam urbem Bracaram cum cauto illo integro, quod comes Henricus & vxor eius Therasia eidem ecclesiæ contulerunt, & cum terminis Bracarensis episcopatus, sicut in descriptione prædicti domini continetur, præsentis priuilegii pagina confirmamus: & eidem Bracarensi metropoli Galliciam prouinciam, & in ea episcopaliū cathedrarum vrbes redintegramus, item Asturicam, Lucum, Tudam, Mindunium, Auriam, Portugale, Colambriam, & episcopalis nominis nunc opida Viseum, Lamecum, Egitaniam, Britoniam, cum parochiis suis.

EPISTOLA VII.

CALLISTI PAPÆ II.

AD OTTONEM BAMBERGENSEM EPISCOPVM
POMERANORVM APOSTOLVM.

De priuilegiis Bambergensi ecclesiæ concessis.

*Callistus episcopus seruus seruorum Dei venerabili fratri Ottoni
Bambergensi episcopo salutem & apostolicam
benedictionem.*

BONIS fratrum nostrorum studiis non solum fauere, sed ad ea ipsorum etiam debemus animos incitare. Tuis ergo, carissime & venerabilis frater Otto Bambergensis episcopo, supplicationibus inclinati, monasteria quæ ipse
Concil. Tom. 27.

D

propriis sumptibus extruxisti, & Bambergensi ecclesiæ conferens, apostolicæ sedis roborari munimine quæsiuisti, in beati Petri eiusque Romanæ ecclesiæ protectione suscipimus contra prauorum hominum nequitiam defendenda. Statuimus ergo, vt possessiones, prædia, & bona omnia, quæ & fraternitas tua eisdem monasteriis diuini amoris intuitu contulit, quæque aliorum fidelium iusta oblatione concessa sunt, aut in futurum iuste legaliterve acquiri vel offerri contigerit, firma eis & illibata Domino auctore permaneant. Ordinationes sane abbatum vel monachorum suorum a catholicis episcopis diocesanis accipiant. Rerum vero ipsorum monasteriorum curam & administrationem in tuo tuorumque successorum arbitrio & potestate remanere censemus. Nulli itaque hominum facultas sit eadem monasteria perturbare, aut eorum possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere, vel temerariis fatigationibus vexare; sed omnia integra conferuentur eorum, per quorum sustentationem & gubernationem concessa sunt, vñibus commodis profutura. Si qua igitur ecclesiastica sæcularisve persona, hanc nostræ constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentauerit, secundo tertiove commonita, si non satisfactione congrua emendauerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se diuino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, & a sacratissimo corpore & sanguine Dei & Domini Redemptoris Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subiaceat. Cunctis autem eisdem monasteriis iusta seruantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus & hic fructum bonæ actionis percipiant, & apud districtum iudicem præmia æternæ pacis inueniant. Scripta per manum Geruasii scriniarii regionarii & notarii sacri palatii.

EPISTOLA VIII.
CALLISTI PAPÆ II.
AD EVMDEM.

Eiusdem argumenti.

*Callistus episcopus seruus seruorum Dei venerabili fratri Ottoni
Bambergensi episcopo salutem & apostolicam
benedictionem.*

SANCTORVM patrum præceptis & canonicis sanctio-
nibus demonstratur, quod prædia & possessiones ec-
clesiarum, quæ vota fidelium, precia peccatorum, & pau-
perum patrimonia nuncupantur, vendi vel alienari non
debeant. Quæ enim diuinæ maiestatis obsequio, & cæle-
stium secretorum vsui sunt dicata, non decet in alienum
ius redigi, vel in alterius seruitii formam transmutari.
Nempe (vt beati Symmachi papæ verbis loquamur) pos-
sessiones, quas vnusquisque ecclesiæ propriæ dedit aut
reliquit arbitrio, alienari quibuslibet titulis aut distractio-
nibus, vel sub quocumque argumento, non patimur. Ea-
propter nos tuis iustis postulationibus annuentes, man-
sôs, qui episcopalis mensæ tuæ seruitio dediti sunt, in eo-
dem statu, in quo bene a te dispositi cognoscuntur, futu-
ris temporibus permanere præsentis scripti nostri con-
firmatione sancimus; statuentes vt nulli successorum
tuorum, vel alicui hominum liceat eos vendere, siue in
laicorum beneficium tradere, vel in vsus alios commuta-
re. Sed sicut a te dispositum est, de vnoquoque prædicto-
rum mansorum denarius vnus annis singulis Bambergensi
ecclesiæ pro anima imperatoris Henrici fundatoris eius
ad concinnanda luminaria conferatur. Abbantias vero &
regulares canonicas per industriam tuam in religionis or-
dine stabilitas, & alia a te recte constituta, nulli homi-
num facultas sit in posterum immutare. Si quis autem
contra hanc confirmationem venire temerario ausu præ-
sumpserit, excommunicationis vinculo subiacebit. Data
Laterani, Idibus Aprilis, indictione secunda.